

ДУГЛАВИЯТ ФЕНИКС КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време двама добри приятели, кажи-речи, връстници. Те много се обичали: правят каквото правят — заедно го правят, ядат каквото ядат — заедно го ядат. Веднъж единият от тях заболял тежко и умрял. Не след дълго и другият от мъка по скъпия си приятел заболял и умрял. След смъртта двамата се превърнали в двуглава птица феникс — с четири крака, две крила и две тела, слепени по средата. Така, където и да отиде фениксът, двамата приятели били все заедно, заедно търсели всеки ден храна по дърветата, заедно кълвели плодове, кацнали на някой клон.

Един път в гората дошъл на лов някакъв ловец с пушка през рамо. Той видял как двуглавият феникс кълве плодове на върха на едно дърво — едната глава намира узрял плод, но не го изяжда целия, а оставя и за другата. Видял ловецът колко много се обичат двете глави и ръката му не се вдигнала да стреля.

У дома си ловецът разказал на всички за двуглавия феникс и тази история бързо се разнесла. Стигнала чак до царя. Царят веднага пратил един свой ловец в гората да улови невиджаната птица. Царският ловец навлязъл чак в гъсталака, търсил дни наред, но нищо не намерил. Неочаквано една сутрин той открил двуглавия феникс — кълве плодове на върха на едно дърво. Ловецът вдигнал пушката и се прицелил, но тъкмо да стреля — и фениксът прелетял на друго дърво. Прицелил се втори път — пак същото. Така ставало няколко пъти. Ловецът просто не знаел какво да прави. Почнало да се смрачава и той тръгнал да се връща мрачен и с празни ръце.

Вкъщи той много мислил, докато накрая измислил какво да прави. Цяла нощ плел примки и още в зори хукнал към гората. Там окачил примките по върховете на онези дървета, които били отрупани със зрели плодове. Щом разсъмнало, двуглавият феникс долетял да кълве плодове — и една примка му оплела краката. Царският ловец го хванал и веднага го занесъл на царя, който пък сложил феникса в красива клетка и всеки ден го хранел с най-хубави плодове и го поял със сладка вода. Макар и в клетка, двете глави пак се обичали както преди: ядат ли — заедно ядат, пият ли — заедно пият. Като виждал тази привързаност, царят почнал да завижда. Той намислил да раздели главите и да направи два феникса. Затова почнал да храни само едната глава, на другата зрънце не давал. Но като видяла, че другата няма

какво да яде, хранената глава, колкото и да я принуждавали, нищичко повече не искала да клъвне. Царят се ядосал и казал:

— Как може, този феникс не ми се подчинява!

Заповядал да ударят гонга и свикал в двореца всичките си сановници.

— Ако някой от вас — казал им той, — намисли как да се разделят главите на този феникс и от него да станат два живи феникса, ще му дам половината си царство.

Един сановник излязъл напред и казал:

— Ако ваше величество удържи думата си, аз бих искал да опитам. Но трябва да ми позволите да го занеса у дома — и за един месец работата ще бъде свършена.

Царят се съгласил, казал, че ще удържи думата си, и веднага му дал клетката.

У дома си сановникът закачил клетката под стряхата. Всеки ден сам най-грижливо избирал за феникса храна и плодове, а после дълго седял край клетката и внимателно гледал как двете глави приятелски кълват заедно. Гледал и мислел — как да ги раздели и да получи обещаното половин царство. След известно време той открил, че понякога двете глави се извързват в противоположни посоки, и си помислил: ето сгоден случай да ги разделя!

На другия ден, щом видял, че двете глави на феникса се извързват, той бързо приближил до едната, тихичко й казал на ухото: „Шу-шу-шу...“ — и веднага си влязъл вкъщи.

Другата глава се обърнала.

— Какво ти каза сановникът? — попитала тя.

— Каза нещо, ама думичка не разбрах! — отговорила главата, на която шушукали.

Минал един ден и сановникът пак използвал момента, приближил се до същата глава, казал й на ухото: „Шу-шу-шу...“ — и веднага си влязъл вътре.

Другата глава бързо се обърнала:

— Какво казва сановникът, и все на тебе? Кажи ми и аз да разбера!

Но първата глава, която слушала сановника, пак не могла да съобщи на любимия си приятел онова, което сановникът й бил казал, и само повторила:

— Говори нещо, ама аз думичка не разбрах!

Втората глава започнала да се съмнява:

— Кой знае, може би сановникът смята да ме заколи! Защо да не ми кажеш честно?

Така продължило доста време. Главата, която не чувала „думите“ на сановника, все по-малко вярвала на своя обичен приятел, двете глави почнали често да се карат, докато веднъж, по време на една свада, те се дръпнали на две различни страни и тялото им се разцепило по средата. Така от двуглавия феникс се получили два феникса.

Като видял това, сановникът много се зарадвал, грабнал клетката и отишъл в двореца. Там той поискал от царя земите на половината царство, които трябвало да получи. Но царят му отговорил:

— Не бързай, има време, по-нататък и за това ще приказваме!

А по-нататък, споменел ли сановникът за половината царство, царят веднага почвал да го залъгва с най-красиви думи. Тъй си останал сановникът без награда. Дори царският ловец, който уловил двуглавия феникс, нищичко не получил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.